

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-70)

Apr (2) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 12
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருமாலை 25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 47)

269. மஹேந்த்ர:

எங்கும் பரவியுள்ளதால் அனைத்திலும் எஜமானத்தன்மையுடன் அவன் உள்ளான். ஆகவே கொண்டாடுபடியான உயர்ந்த ஐச்வர்யங்களுடன் உள்ளான்.

270. வஸுத:

இப்படியாக ஒருவராலும் அசைக்க இயலாத உயர்ந்த மஹிமைகள் கொண்டுள்ள போதிலும், தன்னிடம் தனம் போன்ற அற்பமானவற்றை வேண்டி நிற்கும் அற்பர்களுக்கு அவற்றை அளிப்பவன். இவன் மூலமாகவே இந்த்ரன் மூன்று உலகங்களுக்கும் அதிபதியாக உள்ளான்.

271. வஸு:

உயர்ந்தவர்களுக்குத் தானே செல்வமாக உள்ளான். கீதையில் (7-19) - வாஸுதேவ: ஸர்வம் இதி - வாஸுதேவனே அனைத்தும் - என்று உள்ளவனுக்குத் தானே பெருஞ்செல்வம் ஆகிறான் - என்றது காண்க.

272. நைகரூப:

அவரவர்களின் சிந்தனைக்கு ஏற்றபடி பலவிதமான ரூபங்களைத் தரிப்பவன். இதுவரை கூறப்பட்ட பலவிதமான மேன்மைகளுக்கு ஏற்றபடியான பல ரூபங்கள் கொண்டவன்.

- நிருக்தி - விச்வரூபாய - அனைத்தையும் தனது ரூபமாகவே கொண்டவன்.
- கீதை - பச்யாமி த்வா ஸர்வத: அநந்த ரூபம் - அனைத்தையும் உனது ரூபமாகவே கொண்டனே ! உன்னை இப்படியே நான் காண்கிறேன்.

273. ப்ருஹத் ரூப:

தனது ரூபங்களில் ஆகாயம் போன்றவற்றையும் வ்யாபித்தபடி உள்ளதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். கீதை (11-20) - த்யாவா ப்ருதிவ்யோ: இதம் அந்தரம் ஹி வ்யாப்தம் த்வயா ஏகேந திச்ச ஸர்வா: - இந்த உலகம், ஆகாயம், இவற்றின் நடுவில் உள்ள ப்ரதேசம், அனைத்து திசைகள் என்பன அனைத்தும் உன் ஒருவனால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளது - என்றது காண்க.

274. சிபிவிஷ்ட:

சிபய: என்றால் கிரணங்கள் ஆகும். அதற்குள்ளும் வ்யாபித்து நிற்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். இதனை - சிபய: ரச்மய: உச்யந்தே தை: ஆவிஷ்ட: - என்பதன் மூலம் அறியலாம். இது யாஸ்கர் என்பவரின் நிருக்தத்தில் உள்ளது. இதனை மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (343-41) - சிபிவிஷ்ட இதி யச்ச அஸ்ய பீதம் ரோம ச யத் பவேத் தேந அபி விஷ்டம் யத் கிஞ்சித் சிபிவிஷ்டம் ஹி தத் ஸ்ம்ருதம் - எம்பெருமானின் திருமேனியில் மஞ்சள் நிற ரோமங்கள் உள்ளன; இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்தும் இப்படிப்பட்ட ரோமங்கள் கொண்ட அவன் திருமேனியால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளன - என்றது. இதனையே உத்யோகபர்வம் - ரோம கூபேஷு ச ததா ஸுர்யஸ்ய இவ மரீசய: சூரியனின் கதிர்கள் எவ்விதம் எங்கும் பரவி நிற்கிறதோ - அது போன்று ரோமங்கள் உள்ள சரீரத்தில் எம்பெருமான் ப்ரவேசித்துள்ளான் - என்றது. கீதை (11-30) - தேஜோபி: ஆபூர்ய

ஐகத் ஸமஸ்தம் பாஸ: தவ உக்ரா: ப்ரதபந்தி விஷ்ணோ - உன்னில் இருந்து வெளிப்படும் பயங்கரமான ஒளியானது தங்கள் தேஜஸ் மூலம் அனைத்து உலகங்களிலும் பரவி அவற்றை நடுங்க வைக்கின்றன - என்றது.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 70)

அதிகரணம் - 4 - ஸங்கல்பாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - தனது ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே முக்தி நிலையில் ஜீவன் தனது விருப்பங்களை அடைகிறான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-4-8 ஸங்கல்பாத் ஏவ தத்ச்ருதே

பொருள் - ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே, இப்படியே ஓதப்பட்டது.

விஷயம் - கடந்த அதிகரணத்தில் முக்தாத்மா பரமாத்மாவை அடைந்த பின்னர் ஞான ஸ்வரூபனாகவும், பாவங்கள் அற்ற தன்மை என்னும் அபஹதபாப்மத்வம் தொடங்கமாக ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முடிய உள்ள எட்டு குணங்கள் கொண்டவனாகவும் ஆவிர்ப்பவிக்கிறான் என்றும் உரைக்கப்பட்டது. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (8-12-3) - ஸ தத்ர பச்யேதி ஜக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண: ஸ்த்ரீபிர்வா யாநைர்வா ஜ்ஞாதியிர்வா - அவன் உண்டபடியும், விளையாடியபடியும், இன்பமாக இருந்தபடியும், பெண்கள் மற்றும் உறவினர்களுடன் உள்ளான் - என்றது காண்க.

சந்தேகம் - இங்கு கூறப்பட்ட உறவினர்களை அடைதல் போன்ற செயல்கள் முக்தாத்மாவிற்குப் பரமாத்மா தனது ஸங்கல்பம் மூலம் அனைத்தையும் பெறுவது போன்று கைகூடுகிறதா? அல்லது வேறு முயற்சிகள் மூலமா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - இந்த உலகில் நினைத்ததை எண்ணியபடியே செய்யவல்ல ஸத்யஸங்கல்பர்கள் என்று அனைவரும் கூறவல்ல அரசர்கள் கூட தங்கள்

செயல்களைச் செய்யும்போது, தங்களது உறுதியுடன் வேறு துணையையும் சார்ந்து இருப்பதை நாம் காண்கிறோம். இங்கு முக்தாத்மா விஷயத்திலும் அது போன்றே கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. ஸங்கல்பாத் ஏவ - ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே - என்று கொள்ளவேண்டும். ஏன்? தச்ச்ருதே: - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-2-1) - ஸ யதி பித்ருலோக காமோபவதி ஸங்கல்பாதேவ பிதர: அஸ்ய ஸமுத்திஷ்டந்தி - முக்தன் தனது பித்ருக்களைக் காணவேண்டும் என்று விரும்பியவுடன், அவனது ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே பித்ருக்கள் அந்த இடத்தில் தோன்றுகின்றனர் - என்றது காண்க. இதில் அவனது ஸங்கல்பம் மூலம் பித்ருக்கள் தோன்றுவதைக் கூறியது காண்க. இப்படிப்பட்ட செயல்களைச் செய்யும்போது முக்தாத்மா வேறு எந்த முயற்சிகளையும் எதிர்பார்த்தபடி உள்ளான் என்று கூறுவதான வரிகள் ஏதும் இல்லை. ஆகவே ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-12) - விஜ்ஞாநதந ஏவ - விஜ்ஞான மாத்ரமே - என்ற இடத்தில் எப்படி “அது மட்டுமே” என்று ஏவகாரத்திற்குப் பொருள் கொள்ளப்பட்டதோ, அது போன்றே இங்கும் “ஸங்கல்பாத் ஏவ” என்பதற்கு “ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

4-4-9 அத ஏவ ச அநந்ய அதிபதி:

பொருள் - இப்படியாக உள்ள முக்தன் ஸர்வேச்வரனைத் தவிர யாருக்கும் வசப்பட்டவன் அல்லன்.

ஸிந்தாந்தம் - முக்தன் ஒருவன் ஸத்யஸங்கல்பன் என்று உரைக்கப்பட்டதால், அவன் பரமாத்மாவைத் தவிர வேறு யாரையும் தனக்கு அதிபதியாகக் கொள்ளாதவன் ஆவான். மற்ற யாரையாவது தனக்கு எஜமானனாகக் கொண்டால், அந்த எஜமானன் விதிக்கும் விதிகளுக்கும் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் கீழ்ப்படிந்து நடந்தாக வேண்டும். அப்படியெனில் இவனது ஸத்யஸங்கல்பத்வம் என்பது தடைப்பட்டதாகிவிடும். ஆகவே ஸத்யஸங்கல்பன் என்று கூறும் வரியின் மூலம், கர்மம் உள்ளிட்ட எதற்கும் முக்தாத்மா வசப்பட்டவன் அல்லன் என்பது தெளிவாகிறது. இதனால்தான் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-2) - ஸ ஸ்வராட் பவதி - கர்மவசப்பட்டவன் அல்லன், கட்டுப்படாதவன் - என்றது.

ஸங்கல்பாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 5 - அபாவாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - முக்தாத்மா ஒரு சில கட்டங்களில் சரீரம் உள்ளவனாகவும், சில கட்டங்களில் சரீரம் அற்றவனாகவும் உள்ளான் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது.

4-4-10 அபாவம் பாதரி: ஆஹ ஹி ஏவம்

பொருள் - சரீரம் போன்றவை முக்தாத்மாவிற்கு இல்லை என்று பாதரி கூறுகிறார். வேதங்கள் இப்படியே ஒதுகின்றன.

விஷயம் - முக்தாத்மா ஒருவன் சரீரம், இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடியவனா? அல்லது அவைகள் இல்லாதவனா? அல்லது தனது ஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்பச் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களை அவன் எடுத்துக்கொண்டோ, தள்ளியபடியோ உள்ளானா?

பூர்வபக்ஷம் - முக்தனுக்குச் சரீரம் போன்றவை இல்லை என்றே பாதரி கருதுகிறார். ஏன்? ஆஹ ஹி ஏவம் - இப்படியே ச்ருதியில் காணலாம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-1) - ந ஹ வை ஸசரீரஸ்ய ஸத் ப்ரியாப்ரியயோ: அபஹதிரஸ்தி அசரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருசத: - ஒருவன் சரீரத்துடன் உள்ளபோது இந்த உலகில் காணப்படும் இன்பதுன்பங்கள் அவனை விட்டு விலகுவதில்லை, சரீரம் இல்லாமல் உள்ளவனை மட்டுமே இவை அண்டுவதில்லை - என்றது. இதனால் சரீரத்துடன் உள்ளவனுக்கு இவை விலகாது என்று உணர்த்தப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-3) - அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே - இந்தச் சரீரத்தை விட்டு வெளியேறி, பரஞ்சோதியான பரமாத்மாவை முக்தன் அடைந்து, தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுகிறான் - என்றது. ஆக முக்தனுக்குச் சரீரம் இல்லை என்றே தேறுகிறது.

4-4-11 பாவம் ஜைமிநி: விகல்பாமநநாத்

பொருள் - முக்தாத்மாவிற்சுச் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் உண்டு என ஜைமிநி கருதுகிறார், அவன் பலவிதமாக உள்ளதால்.

பூர்வபக்ஷம் - முக்தி பெற்ற ஒருவனுக்குச் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் உண்டு என்று ஜைமிநி கூறுகிறார். ஏன்? விகல்பாமநநாத் - பலவிதமாக உள்ளதால் ஆகும். அவன் பலவிதமான மாறுதல்களுடன் உள்ளான் என்று ச்ருதி வாக்கியம் கூறுகிறது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதா பவதி பஞ்சதந ஸப்ததா - ஒருவிதம் ஆகிறான், இரண்டுவிதம் ஆகிறான், ஐந்துவிதம் ஆகிறான், ஏழுவிதம் ஆகிறான் - என்றது. பிரிக்க இயலாத ஒரே ஆத்மா, இவ்விதம் பல ஸ்வரூபங்கள் எடுக்க இயலாது அல்லவோ? ஆகவே இங்கு அவன் பல சரீரங்களை எடுத்துக் கொள்கிறான் என்றே கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். மேலே சரீரம் இவனுக்கு இல்லை என்பதான ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதே என்று கேட்கலாம். இதற்குப் பொருள் என்னவென்றால் - கர்மம் காரணமாக உண்டாகும் சரீரம் முக்தாத்மாவிற்சு இல்லை என்பதாகும். இதன் காரணம், கர்மம் காரணமாக உண்டான சரீரத்தால் மட்டுமே ஜீவாத்மாவை இன்பதுன்பங்கள் சூழ்ந்து நிற்கும். ஆக கர்ம தொடர்பற்ற சரீரத்தை முக்தாத்மா பெறுகிறான் என்றாகிறது.

4-4-12 த்வாதசாஹவத் உபயவிதம் பாதராயண: அத

பொருள் - தனது ஸங்கல்பத்தால் சரீரத்துடன் கூடியும், இல்லாமலும் உள்ளான் என பாதராயணர் கருதுகிறார், த்வாதசாஹம் போன்று.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த இரு சூத்திரங்களில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - அத: என்ற பதம் "ஸங்கல்பாத் ஏவ" என்பதாக உள்ளது. அதாவது, "ஸங்கல்பம் காரணமாக மட்டுமே" என்றாகும். முக்தாத்மா தனது ஸங்கல்பம் காரணமாக சில நேரங்களில் சரீரம் உள்ளவனாகவும், சில நேரங்களில் சரீரம் அற்றவனாகவும் உள்ளான் என்று பாதராயணர் கருதுகிறார். இதுவே உபயவிதம் - இருவகை - எனப்பட்டது. இப்படிக் கொண்டால் மட்டுமே சரீரம் உள்ளது என்று கூறும் வாக்கியம், சரீரம் இல்லை என்று கூறும் வாக்கியம் என்ற இரு ச்ருதி

வாக்கியங்களும் பொருந்துகிறது. இது த்வாதசாஹவத் - த்வாதசாஹம் என்று யாகத்தில் உள்ள விதிவாக்கியத்தில் காணப்படும் வேறுபாடு போன்றதாகும். கீழே உள்ள இரண்டு வரிகள் காண்க:

- த்வாதசாஹம் ருத்திகாமா உபேயு: - செழிப்பை விரும்புவர்கள் த்வாதசாஹம் என்ற யாகத்தை இயற்றவேண்டும்.
- த்வாதசாஹேந ப்ரஜாகாமம் யாஜயேத் - குழந்தையை விரும்பும் ஒருவனுக்கு த்வாதசாஹம் என்ற யாகத்தைச் செய்விக்கவேண்டும்.

இந்த வரிகளில் முதல் வாக்கியம் மூலம் பல எஜமானர்கள் செய்யும் யாகரூபமும், இரண்டாம் வாக்கியம் மூலம் ஒரு எஜமானன் செய்யும் யாகரூபமும் கூறப்பட்டது. ஆக ஒரே யாகத்திற்கு இவை இரண்டும் கூறப்படுவது போன்று முக்தாத்மா சரீரம் உள்ளவனாகவும், சரீரம் அற்றவனாகவும் தனது ஸங்கல்பம் காரணமாக உள்ளான் என்று கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் முக்தன் எப்போது தான் ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கத் தகுந்த சரீரம் தேவை என்று எண்ணுகிறானோ, அப்போது அந்தச் சரீரம் முக்தனால் படைக்கப்படுகிறது என்ற விதிமுறை இல்லை என்பதை அடுத்து கூறுகிறார்.

4-4-13 தந்வபாவே ஸந்த்யவத் உபபத்தே:

பொருள் - சரீரம் இல்லையென்றால் , கனவு போன்று பொருந்தும்.

ஸித்தாந்தம் - முக்தாத்மாவிற்குத் தன்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் சரீரம் போன்றவை இல்லையென்றாலும் பரமபுருஷன் மூலமாகப் படைக்கப்பட்ட சரீரம் போன்றவை மூலமாக அவனுக்கு பகவத் அனுபவம் என்பது ஏற்படும். அந்த முக்தன் ஸத்யஸங்கல்பனாக உள்ளபோதிலும், தனது சரீரத்தைத் தானே ஸ்ருஷ்டி செய்வதில்லை. இதனை ஓர் உதாரணம் மூலம் உணர்த்துகிறார். ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-3-10) - அத ரதாந் ரதயோகாந் பத: ஸ்ருஜதே - கனவு நிலையில் தேர்கள் மற்றும் அவற்றில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகள், அந்தத் தேர்கள் செல்லும் வழிகள் ஆகியவற்றைப் பரமாத்மா படைக்கிறான் - என்று தொடங்கி, அத வேசாந்தாந் புஷ்கரிண்ய: ஸ்ரவந்த்ய: ஸ்ருஜதே ஸ ஹி கர்த்தா - குளங்கள், நதிகள்

ஆகியவற்றைப் பரமாத்மா படைக்கிறான், காரணம் அவனே படைப்பவன் - என்று முடித்தது காண்க. மேலும் கட உபநிஷத் (2-2-8) - ய ஏஷ: ஸுப்தேஷு ஜாகர்த்தி காமம் காமம் புருஷோ நிர்மிமாண: ததேவ சுக்ரம் தத் ப்ரஹ்ம ததேவாம்ருத முச்யதே தஸ்மிந் லோகா: சரிதா: ஸர்வே தது நாத்யேதி கச்சந - யார் ஒருவன் அனைத்தும் உறங்கிய நிலையில் உள்ளபோது, தான் விழித்தபடி இருந்து, ஸங்கல்பித்து ஸங்கல்பித்துப் படைக்கிறானோ அவனை அமிர்தம் என்றே கூறுகின்றனர்; அவனையே அனைவரும் அண்டியுள்ளனர் - என்றது. ஜீவன் ஒருவன் தனது கனவு நிலையில் பரமாத்மாவின் ஸ்ருஷ்டிகளான தேர் முதலானவற்றை எவ்விதம் அனுபவிக்கிறானோ அது போன்று, தனது விளையாட்டுக்காகப் படைக்கப்பட்ட பித்ருலோகம் போன்றவை மூலம் முக்தாத்மா அனுபவித்தபடி உள்ளான் என்றாகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 70)

எம்பெருமானுக்கு நெருக்கமான ஒருவரும் தெரிந்தே செய்யும்
அபராதங்களை விலக்கவேண்டிய காரணம்

மூலம் - தாஸ: ஸகா வாஹநமாஸநம் த்வஜ: இத்யாதிகளிற்படியே அத்யந்த பகவதந்தரங்கர்க்கும் ஸாத்த்விகாபராதலேசமும் ப்ரத்யவாயகரமென்னுமிடம் சாண்டிலீ வ்ருத்தாந்தாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஸர்வேச்வரனைப் போலே ஸூரிகளும் அவதரித்தால் கர்மவச்யத்வாபிநயம் பண்ணி லோகஹித ப்ரவர்தநார்த்தமாக அபசார பரிஹாராதிகளை நடத்திப் போவர்கள். ஆகையால் பகவத்ப்ரீதியிழவாமைக்காகவும், அதுக்காகப் புந:ப்ரபத்தியாதல் லகுதண்டமாதல் ப்ரஸங்கியாமைக்காகவும் மேல்வரும் அபராதங்கள் வேரறுக்கும் விரகு பார்க்கவேணும்.

விளக்கம் - ஸ்தோத்ரரத்னம் (41) - தாஸ: ஸகா வாஹநமாஸநம் த்வஜ: - அடிமையாகவும், நண்பனாகவும், வாஹனமாகவும், இருக்கையாகவும், கொடியாகவும் - என்பது போன்று எம்பெருமானுக்கு அனைத்தாகவும் கருடன் இருந்தபோதிலும், அவன் சாண்டிலீ என்னும் பாகவதோத்தமை குறித்து செய்த அபராதம் காரணமாக துன்பம் அனுபவித்த நிகழ்வு மிகவும் ப்ரஸித்தம் ஆகும். ஆகவே எம்பெருமானுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களாக இருந்தாலும் ஸாத்த்விகமான எண்ணம் மேலோங்கி இருந்தாலும், தெரிந்தே செய்யும் அபராதம் மிகுந்த பாவத்தையே உண்டாக்கும் என்றாகிறது (சாண்டிலீ பற்றிய குறிப்பு: மிகுந்த பாகவதோத்தமையான இவள் கடலின் நடுவே வசித்து வந்தாள். இவளது ஆச்ரமத்தின் வழியே சென்ற கருடனின் மாமாவான காவலர் என்பவரும், கருடனும் இவளது ஆச்ரமத்தில் சற்று இளைப்பாறினர். இவளது உபசரிப்பைக் கண்ட கருடன் தனது மனதில், "இவள் இங்கு இருக்கவேண்டியவள் அல்லள். இவளை நாம் விஷ்ணுலோகம் போன்ற இடத்திற்குக் கொண்டுவிடுவோம்", என்று எண்ணினான். மறுநாள் தனது சிறகுகள் அனைத்தும் உதிர்ந்து நிற்பதைக் கருடன் கண்டான். தான் சாண்டிலீ பற்றி எண்ணியதன் விளைவே இதன் காரணம் என்று உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டான். பின்னர் தனது சிறகுகள் முளைக்கப்பெற்றான்.

ஆகவே எண்ணம் உயர்வானதாக இருந்தபோதிலும், அது அபசாரத்தை உண்டாக்குமானால், பாவமே விளையும்). ஆகவே நித்யஸூரிகளாக உள்ளபோதிலும் அவர்கள் இந்தப் பூமியில் அவதரித்தால், கர்மவசப்பட்ட மற்றவர்கள் போன்றே நடந்துகொண்டு, உலகின் நன்மைக்காகத் தங்களது அபசாரத்திற்கு ஏற்ற ப்ராயச்சித்தம் செய்வர். ஆகவே எம்பெருமானின் கருணையை இழக்காமல் இருப்பதற்காகவும், அபராதம் காரணமாக இழக்க நேரிட்டால் அதற்காக மறுபடியும் ப்ரபத்தி செய்தல் மற்றும் சிறு தண்டனைகளைப் பெறுதல் போன்றவற்றை விலக்குவதற்காகவும் இனிவரும் காலங்களில் அபராதம் செய்யாமல் உள்ளதற்கு ஏற்ற வழியை ஆராயவேண்டும்.

அவிவேகத்தை நீக்குவதற்கான வழி

மூலம் - அபராதங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அடி அவிவேகம். அதில் ப்ரதாநமான அவிவேகம் அசித் ஸ்வபாவமான ஜடத்வ விகாராதிகளைச் சுமக்கையும் ஈச்வர ஸ்வபாவமான ஸ்வநிஷ்டத்வ ஸ்வாதந்தர்ய அநந்யார்த்தத்வாதிகளைச் சுமக்கையும், இவ் அவிவேகத்தை அறுக்கக்கூகுத் தெளிவாளாயிருப்பது ஏற்றச் சுருக்கமறத் தன்னளவிலுண்டான தெளிவு.

அவிவேக ப்ரபுத்வாதேர்நிதாநஸ்ய நிவர்த்தநாத்
அர்த்த காமாபசாராணாமயத்நோந்மூலநம் பவேத்

இவையெல்லாவற்றுக்கும் அடி பலப்ரதாநோந்முகமாயிருப்பதொரு பூர்வாகமாகையாலே அதினுடைய நிவ்ருத்திக்குமாக அடியிலே ப்ரபத்தி பண்ணுதல், இதுக்கென்று பின்பு ஒரு ப்ரபத்தி பண்ணுதல் செய்தார்க்கு இவையெல்லாம் பரிஹ்ருதங்களாம்.

விளக்கம் - அனைத்துவிதமான அபராதங்கள் செய்வதற்குக் காரணம் அவிவேகமே ஆகும். இதில் முக்கியமான அவிவேகம் - அசித்தாகவும், அறிவற்றும், எப்போதும் மாற்றம் அடைந்தபடியே இருக்கும் இந்த சரீரத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணுவது; மேலும் ஈச்வரன் எவ்விதம் சுதந்திரமாகவும், யாருக்கும் வசப்படாமலும் உள்ளானோ அதுபோன்று இந்த ஆத்மாவும் சுதந்திரமாகவும், யாருக்கும் வசப்படாமலும் உள்ளது என்று எண்ணுவது ஆகும். இத்தகைய அவிவேகத்தை அறுக்கும் கூரிய வாளாக உள்ளது எதுவென்றால் - ஆத்மாவைப் பற்றிச் சுருக்கம் இல்லாமலும், தேவைக்கு அதிகமாக இல்லாமலும் உள்ள தெளிந்த ஞானமே ஆகும். அவிவேக ப்ரபுத்வாதேர்நிதாநஸ்ய நிவர்த்தநாத் அர்த்த காமாபசாராணாமயத்நோந்மூலநம் பவேத் - இந்த சரீரத்தை ஆத்மா என்று எண்ணுதல், ஆத்மாவானது சுதந்திரமானது என்று எண்ணுதல் போன்ற

அபசாரத்திற்கான காரணங்கள் நீங்கி விடுவதால் பொருள் மற்றும் விருப்பம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உண்டாகும் அபசாரங்கள் எந்தவிதமான முயற்சியும் இன்றி வேறுடன் நீங்கும் நிலை உண்டாகும் - என்பது அறிக. இப்படியான அபசாரங்கள் உண்டாதல் போன்றவற்றுக்கான அடிப்படை என்னவென்றால், கடந்த பிறவிகளில் செய்த பாவங்கள் காரணமாக ஏற்பட்ட வினைப்பலன்கள் இப்போது பலன் அளிக்கத்தொடங்கியதே ஆகும். இவை அனைத்தும் முன்னர் ப்ராயச்சித்தம் போன்று செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தியினால் கழிந்துவிடும். அல்லது இவற்றுக்காக பின்னர் செய்யப்படும் ப்ரபத்தியும் இவற்றுக்கான பரிஹாரம் செய்ததாகவே ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 26)

50. "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்"

அவதாரிகை - அநந்தரம், இவ்வர்த்த விஷயமாக, அகிலஜகந்மாதாவாய் ஆப்ததமையான பிராட்டி லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்திலருளிச் செய்த வசநத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார் "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்" என்று.

விளக்கம் - அடுத்து ப்ரபத்தி அதிகாரிகளை மூன்று விதமாகப் பிரித்தமை குறித்து, அனைத்து உயிர்களின் தாயாக உள்ளவளும், உறுதியாக நம்பவல்லவளும் ஆகிய பெரிய பிராட்டி, லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் தனது திருவாய் மலர்ந்தருளிய சொற்களை ப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இதம் சரணமஜ்ஞாநா மிதமேவ விஜாநதாம், இதம் திதீர்ஷதாம் பாரமிதமாநந்த்யமிச்சதாம். இந்த ச்லோகத்தில், "இதம்" என்று பராமர்சிக்கிறது கீழ்ச்சொன்ன சரணாகதியை. "அபாயோபாயநிர்முக்தா மத்யமாம் ஸ்திதிமாஸ்திதா, சரணாகதி ரக்ர்யைஷா ஸம்ஸாரார்ணவ தாரிணீ" என்றிறே கீழ்ச்சொல்லி நின்றது "இயம்" என்று ஸ்த்ரீலிங்க நிர்தேசமன்றிக்கே, "இதம்" என்று நபும்ஸக லிங்க வ்யத்யயம் சரண சப்த விவசைஷயாலே. இதில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞார்களை ஸ்புடமாகச் சொல்லுகையாலே, மேல் பக்திபரவசரைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். "இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம்" என்றது - சடக்கென அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பிறக்க வேணுமென்னும் த்வரையை யுடையார்க்கென்றபடி. "ஆநந்த்ய மிச்சதாம்" என்றது ஸ்வரூப ப்ராப்த பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பெற்றாலல்லது தரிக்கமாட்டாதார்க்கென்றபடி. இவையிரண்டும் பக்தியினுடைய பூமாவாலே வருமவையிறே. பக்திபாரவச்யம் உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்தில்

அசக்திக்குமுறுப்பாய், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலு மிஷ்டப்ராப்தியிலுமுண்டான விளம்பாசுஷமதைக்கு முடலாயிறே யிருப்பது; அதில், விளம்பாசுஷமதைக்குடலான ஆகாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அசக்திக்குடலாகவன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில்; அதிகாரி த்ரைவித்யாம் தர்சிப்பிக்கிற இவ்வளவே இவ்விடத்திலபேசுஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாணமாகச் சொல்லத் தட்டில்லை. "அவித்யாத:" என்கிற ச்லோகத்தில், ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக்குடலாகச் சொன்னதும் கீழ்ச் சொல்லிவந்ததும் பிந்நமாயிருக்கச் செய்தே, அதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாகவத்தைச் சொன்னாப்போலே.

விளக்கம் - கீழே உள்ள லக்ஷமீ தந்த்ர வரிகள் காண்க.

- (17-101) இதம் சரணமஜ்ஞாநா மிதமேவ விஜாநதாம் - இந்த ப்ரபத்தி என்பதே அறிவற்றவர்களுக்கும், நன்கு அறிந்தவர்களுக்கும் உபாயம்
- (17-102) இதம் திதீர்ஷிதாம் பாரமிதமாநந்த்யமிச்சதாம் - ஸம்ஸாரம் என்ற பிறவிக்கடலை கடக்க எண்ணும் அனைவருக்கும் இதுவே உபாயம்

இங்குள்ள "இதம்" என்ற பதம் கடந்த ச்லோகத்தில் (17-100) கூறப்பட்ட சரணாகதியைக் குறிக்கிறது. அந்த வரிகள் - (17-100) - அபாயோபாயநிர்முத்தா மத்யமாம் ஸ்திதிமாஸ்திதா, சரணாகதி ரக்ர்யைஷா ஸம்ஸாரார்ணவ தாரிணீ - பாவங்கள் மற்றும் மற்ற உபாயங்கள் ஆகிய இரண்டிலிருந்தும் விடுபட்டு, நடுநிலையானதும் உறுதியானதும் ஆகிய முதன்மையான இந்தச் சரணாகதி என்பது ஸம்ஸாரம் என்ற கடலில் உழன்று துன்பம் கொண்டவர்களை அதிலிருந்து கரை சேர்க்கிறது. "இதம்" என்ற பதம் சரணம் என்ற சப்தத்தைக் குறிப்பதாக உள்ளது. இங்கு ச்லோகம் 17-101ல் அறியாமல் உள்ளவர்கள், அனைத்தும் அறிந்தவர்கள் ஆகிய இருவரும் கூறப்படுவதால் ச்லோகம் 17-102ல் பக்திப் பரவசம் அடைந்தவர்கள் கூறப்படுவதாகவே கொள்ள வேண்டும். "இதம் திதீர்ஷிதாம் பாரம்" என்பதன் மூலம் தங்களது உபாய விரோதிகள் உடனே நீங்கவேண்டும் என்ற வேகம் கொண்டவர்களுக்கு இந்த வரி உள்ளது என்பது உணர்த்தப்பட்டது. ச்லோகம் 17-102ல் "ஆநந்த்யம் இச்சதாம்" என்பதன் மூலம் - தங்களது ஆத்மாவிற்கு ஏற்றதான பகவத் அனுபவத்தைப் பரிபூர்ணமாகப் பெற்றால் மட்டுமே தரிப்பர், இல்லையேல் தரிக்கமாட்டனர் என்பதான நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு இந்த வரியானது கூறப்பட்டது என்று உணர்த்தப்பட்டது. இந்த

இரண்டுமே (தங்கள் உபாய விரோதி உடனே நீங்கவேண்டும், பகவத் அனுபவம் அடைந்தால் மட்டுமே உயிர் தரிப்பது) பக்தியின் மிகுதி காரணமாக மட்டுமே அல்லவோ உண்டாகும்? பக்தியினால் கட்டுண்டு நிற்கும் நிலை என்பது கீழே உள்ள இரண்டு நிலைகளுக்கும் அடிப்படையாக உள்ளது:

- மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதில் சக்தி இல்லாமை
- வேண்டுவதை அடைதல், அவசியம் அற்றவை கழிதல் ஆகிய இரண்டில் ஏற்படும் காலதாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாமல் தவித்தல்

இந்த இரண்டில், காலதாமதம் ஏற்படுவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ள நிலையைப் பக்தி ஏற்படுத்துகிறது என்பதே இங்கு கூறப்பட்டது.

ஆனால் சூத்திரம் 46ல் பக்தியின் மூலம் பரவசம் அடைந்து நிற்கும் நிலை என்பதே மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள திறனற்ற நிலைக்குக் காரணம் என்று அல்லவோ கூறப்பட்டது? அதற்கு இந்த ச்லோகம் ப்ரமாணமாகுமோ? இந்தக் கட்டத்தில் ப்ரபத்தியின் அதிகாரிகள் மூன்று விதமாக உள்ளனர் என்பதற்கு அடிப்படையாக மூன்று பிரிவுகளை உணர்த்துவது மட்டுமே போதுமானது என்பதால், இந்த ச்லோகம் அதற்கும் ப்ரமாணம் என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை. சூர்ணை 49ல் எடுக்கப்பட்ட அவித்யாத என்ற ப்ரமாணம் மூலம் ஞானாதிக்யத்திற்குக் காரணம் இன்னது என்று கூறப்பட்டதும், சூர்ணை 42ல் கூறப்பட்டதும் வெவ்வேறாக உள்ளபோதிலும், மூன்று வகையான அதிகாரிகளுக்கு அவித்யாக என்று ச்லோகமே ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்டது. இது போன்றே இங்கும் கொள்ளக் குறையில்லை.

51. பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவ தாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - ஆக, ப்ரபத்த்யதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினாராய் நின்றார் கீழ்; இந்த த்ரிவித ப்ரத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ப்ரபத்தியே முக்கியமென்றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. ஏவம்பூத ப்ரபத்தி நிஷ்டரானவர்கள் தந்நிஷ்டை குலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்தந்திலே மூளுவது, அவன் வரக் கொள்ள அவனையு பேசுஷிப்பதாகிறவிவற்றுக்கு நிதாநமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் "பக்தி தன்னிலே" என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக மூன்று வகையான ப்ரபத்தி அதிகாரிகளின் பிரிவைத் தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலம் உணர்த்தினார். இப்படியாக உள்ள மூன்று வகைகளில் பக்தியின் மூலம் கட்டுண்டு, அதன் காரணமாகப் பரவசம் அடைந்து செய்யும் ப்ரபத்தியே மிகவும் முக்கியம் என்று சூர்ணை 48ல் உரைத்தார். இப்படிப்பட்ட ப்ரபத்தியில் நிலைநிற்பவர்கள் தங்களது உறுதி குறைந்து எம்பெருமானைப் பெறுவதில் தங்களது சொந்த முயற்சியில் ஈடுபடுவது, எம்பெருமான் வந்தால் அவனை வெறுப்பது முதலானவற்றுக்கான காரணம் என்ன என்பதை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது" கரணசைதில்யத்தாலே ஸ்வயத்தந் ஸுமரன்றிக்கே அவனேயுபாயமாக அத்யவஸித்து, அவன் வரவு பார்த்திருக்கு மவஸ்தையளவன்றிக்கே கண்ணாஞ்சுழலையிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலேயாகிலும் அவனையிப்போதே பெறவேண்டும் என்னுமதிமாத்ர த்வராவஸ்தை விளைகை. "இது" என்று ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. தாத்ருசாவஸ்தை பிறந்தால் ப்ரபத்தி குலைகையாவது "என்னான் செய்கேன்" என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலந்வயமற்று பகவதி ந்யஸ்தபரராயிருக்ரு மிருப்புக்குலைகை.

விளக்கம் - " பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கை" என்றால் என்ன? பொதுவாக எப்படி இருக்கவேண்டும் என்றால் அவன் மீது கொண்ட பக்தி காரணமாகத் தங்கள் உடல் உறுப்புகள் அனைத்தும் திறன் இழந்து, அவனை அடைவதற்குத் தாங்களாகவே முயற்சி செய்வதற்கு எந்தவிதமான சக்தியும் இன்றி இருத்தல் வேண்டும்; அவனை மட்டுமே தங்கள் உபாயமாக எதிர்பார்த்து நிற்கவேண்டும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட நிலையில் இல்லாமல், காலதாமதத்தைப் பொறுக்க இயலாமல் தாங்களாகவே ஏதேனும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு, அவனை எப்படியும் இப்போதே அடையவேண்டும் என்னும் அளவு கடந்த வேகத்தின் காரணமாக ஒரு நிலையை அடைதல் - என்பதாகும். "இது" என்பதன் மூலம் ப்ரபத்தி கூறப்பட்டது. மேலே கூறப்பட்ட நிலை உண்டானால், ப்ரபத்தி குலைகிறது. ப்ரபத்தி குலைதல் என்றால் - "என்னான் செய்கேன்" என்று தனது முயற்சியில் மேலும் தொடராமல், எம்பெருமானிடம் தனது பாரம் முழுவதையும் வைத்தல் என்ற உறுதி மாறிவிடுவதாகும்.

52. தன்னைப் பேணவும் பண்ணும், தரிக்கவும் பண்ணும்.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலையும்படி பிறந்த பக்தியும் அவஸ்தா பேதம் விளைக்குமத்தையருளிச் செய்கிறார் "தன்னை" என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படி ப்ரபத்தியின் மீது கொண்ட உறுதியானது தவறும்படியாக ஏற்பட்ட பக்தி என்பது பலவிதமான நிலைகளை உண்டாக்கும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - "தன்னைப் பேணப்பண்ணுகையாவது" காறைபூணும் இத்யாதியிற்படியே அவன் வரவுக் குடலாகத் தன்னையலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை. அதாவது பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்னத்திலே மூட்டுமென்றபடி. இது, மடலெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்குமுபலக்ஷணம். "தரிக்கப் பண்ணுகையாவது" - அரைக்ஷணமவனையொழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்னத்திலே மூளும்படி பண்ணினவதுதானே, அவன் வரக்கொள்ள விளம்ப ரோக்ஷத்தாலே "போகு நம்பி", "கழக மேறேல் நம்பி" என்று அவனையுபேக்ஷித்துத் தள்ளி தரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக இவையிரண்டாலும் - "என்னான் செய்கேன்" என்றும், "தரியேனினி" என்றுமிருக்குமிருப்புக்கு ப்ரதிகோடியை விளைக்குமென்றபடி. ஆகையாலே, ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலைந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதிகளிலிழிகைக்கடி பக்தியினுடைய அவஸ்தா பேதமென்று கருத்து.

விளக்கம் - "தன்னைப் பேணப்பண்ணுகையாவது" என்றால் பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-7-8) - காறைபூணும் - என்ற பாசுரத்திற்கு ஏற்றபடி, அவன் தன்னை நாடிவரும் பொருட்டுத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளும்படிச் செய்வது - என்பதாகும். அதாவது அவனை அடைவதற்காகத் தனது முயற்சியில் ஈடுபடுதல் என்பதாகிறது. இதுவே மடல் எடுத்தல் போன்ற முயற்சியில் ஈடுபடும் செயல்களையும் குறிக்கிறது. "தரிக்கப் பண்ணுகையாவது" என்றால் - அவன் இல்லாமல் அரைநொடி கூடத் தாங்க இயலவில்லை என்ற நிலை உண்டாகிறது; இதன் விளைவாகவே அவன் வரும்வரை காத்திருக்க இயலாமல், அவனை அடைவதற்குத் தானே முயல்வதற்கான செயல்களில் ஈடுபடும்படியாக பக்தி மாறுகிறது; இத்தகைய பக்தியானது அவன் சற்று காலம் தாழ்த்தி வந்தவுடன், "இத்தனை காலம் கழித்து வந்தானே" என்று ஆதங்கத்தை உண்டாக்குகிறது.

இதனால் அவன் மீது கோபம் கொள்ளும்படிச் செய்து, கீழே உள்ள பாசுரங்களில் கூறப்பட்டது போன்று அவனை வெறுத்துத் தள்ளும்படிச் செய்துவிடுகிறது:

- திருவாய்மொழி – போகு நம்பீ
- திருவாய்மொழி – கழகம் ஏறேல் நம்பீ

ஆக, இந்த இரண்டாலும் “என்னான் செய்கேன்”, “தரியேன் இனி” என்ற இரு நிலைகளையும் மாற்றி, இத்தகைய நிலையில் இருக்கவிடாமல் உள்ள நிலையைக் கொண்டு சேர்க்கும் என்றார். ஆகவே, ப்ரபத்தியில் உள்ள உறுதி குலைந்து, தனது முற்ற்சியில் ஈடுபடுவதற்கான காரணம் பக்தியின் நிலையில் ஏற்படும் மாறுபாடே காரணம் என்கிறார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 36)

1-2-3 நீர்நாம தென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்திறை

சேர்மின் உயிர்க்கத நேர்நிறை யில்லே

பொருள் - "நான், எனது" என்ற அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரத்தை வேருடன் அடியோடு அழித்து, ஸர்வேச்வரனைச் சேர்வீர்களாக. அப்படிச் சேர்வதற்கு ஒப்பான செயலோ, அதனைவிட உயர்ந்த செயலோ வேறு ஏதும் இல்லை.

அவதாரிகை - "தோஷ தர்சனம் பண்ணவே விடலாமென்றீர்; காலம் அநாதி; மேல் அநந்தமாயிரா நின்றது; பற்றின காலமெல்லாம் வேணுமிறே விடுகைக்கும்" என்ன; த்யாஜ்யாம்சத்தைச் சுருங்க அருளிச்செய்கிறார்; ஸம்ஸாரபீஜம் இன்னதென்றும் அதுக்கு பேஷஜம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் ஸம்ஸாரிகள், "உலக விஷயங்களின் தோஷங்களை அறிந்தவுடன் அவற்றை விடவேண்டும் என்று கூறுகிறீர்கள். காலம் என்பதோ எல்லையற்றதாக உள்ளது. அந்தக் காலங்களில் செய்த கர்மங்களால் உண்டான வினைகள் அதிகமாகவே உள்ளன. ஆகவே பற்றின காலம் அளவே, அந்த வினைகளைக் கைவிடவும் வேண்டும் அல்லவா?" என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், கைவிடும் தன்மையைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்கிறார். ஸம்ஸாரத்திற்கு விதை இன்னது என்றும், அதற்கான மருந்து இன்னது என்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நீர்நுமது) அநர்த்தகரமான அஹங்கார மமகாரங்கள். "நான், என்னது" என்னுமத்தைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கும்போது "நீர் நுமது" என்றிறே சொல்லுவது; "நான், என்னது" என்று தம் வாக்காலே சொல்லமாட்டாரே நாக்கு வேமென்று. "என் உடைமை" என்னுமது வேணுமாகில் தவிருகிறன்; "நான்" என்னுமது தவிரும்படி என்னென்னில்; இவன் அஹம் என்றால் ராவணாதிகள் நான் என்றாப்போலே பிறருடைய நாளைத் தவிர்த்துக்கொண்டிறே இருப்பது. தேஹத்தில் அஹம்புத்தி பண்ணிப்போருமது தவிர வேணுமே.

விளக்கம் - (நீர்நுமது) - தவறான பாதைக்கு இட்டுச் செல்கின்ற "நான், எனது" என்னும் அஹங்கார மமகாரங்கள். "நான், எனது" என்பதை மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கும்போது "நீர், நுமது" என்று அருளிச் செய்கிறார். அல்லது "நான், எனது", என்று தனது திருவாயால் கூறினால் நாக்கு வெந்துவிடும் என்று எண்ணி, "நீர் நுமது" என்று கூறுகிறார் எனவும் கூறலாம். "என்னுடைய உடைமை" என்று இருக்கின்ற எண்ணத்தை வேண்டுமானாலும் கைவிடலாம்; ஆனால், "நான்" என்பது உயிர், ஆத்மா போன்றவற்றைக் குறிக்கும் என்பதால் அதனைக் கைவிடுவது எப்படி? அஹம் என்பது இராவணன் முதலானோர் தங்களை ஸ்வதந்த்ரமானவர்கள் என்று எண்ணி, தாங்கள் ஸர்வேச்வரனுடையவர்கள் என்பதைத் தவிர்க்கின்றனர் என இருப்பது போன்றதாகும். சரீரத்தில் அஹம் என்ற எண்ணம் சரீரமே ஆத்மா என இருப்பது ஆகும். இவற்றைக் கைவிடுவதே "நான்" என்பதைத் தவிர்ப்பது ஆகும் (தாங்கள் ஸ்வதந்த்ரமானவர்கள் என்னும் எண்ணம், சரீரமே ஆத்மா என்னும் எண்ணம் ஆகியவற்றைக் கைவிடுதல்).

வ்யாக்யானம் - (இவை வேர்முதல் மாய்த்து) இவை வேர்முதல் மாய்க்கையாவது என்னென்னில், இது அபுருஷார்த்தமென்னும் ப்ரதிபத்தியைச் சொன்னபடி. இரண்டு வருஷம் தன்னிலே சேர நின்றால், ஒன்றிலே துளைத்துப் பெருங்காயத்தை வைக்க, சில நாள் ஒன்று போலே நின்று, பின்னைப் பட்டுப்போகாநின்றதிறே. அப்படியே அஹங்கார மமகாரங்கள் த்யாஜ்யமென்றும் ப்ரதிபத்தி உண்டாக தன்னடையே ஸம்ஸாரம் அடியற்று நிற்கும். அநாத்மந்யாத்ம புத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: அவித்யாதருஸம்பூதி பீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம் என்று ஸம்ஸாரபீஜமும் சொல்லி, அச்யுதாஹம் தவாஸ்மீதி லைவ ஸம்ஸாரபேஷஜம் என்று பரிஹாரமும் சொல்லிற்றிறே; ரக்ஷகனானவன் அவஸரப்ரதீக்ஷகனாயிருக்க, இவன் பக்கலிலே விலக்காமை உண்டானால் விரோதி, போகைக்குத் தட்டில்லை என்கை.

விளக்கம் - இவற்றை வேருடன் அழித்தல் என்றால் என்ன? உலகவிஷயங்களின் மீது உள்ள ருசி மற்றும் பற்றுதல் என்னும் ஆணிவேருடனும், மற்ற பக்கவேர்களுடனும் அழித்தல். இவை புருஷார்த்தம் அல்ல என இருத்தல். இரண்டு

மரங்கள் ஒன்றாக நிற்கையில், ஒரு மரத்தில் துளை செய்து அதில் பெருங்காயத்தை வைக்க, சிலநாள்கள் ஒன்றாகவே நின்று பிறகு இரண்டுமே பட்டுப்போகின்றன. இதில் ஒரு மரம் அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் என்றும், மற்றொரு மரம் ஆத்மா என்றும் கொள்ளவேண்டும். அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரங்களைக் கைவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாகும்போது ஸம்ஸாரம் அடியற்றுப் போய்விடும். விஷ்ணுபுராணம் - அநாத்மந்யாத்ம புத்திர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி : அவித்யாதருஸம்பூதி பீஜமேதத் த்விதா ஸ்திதம் - உயிர் இல்லாத சரீரத்தில் உயிர் என்ற எண்ணமும், தனது உரிமை அல்லாதவற்றில் தனது என்ற எண்ணமும் ஆகிய இவை இரண்டும் அறியாமை என்னும் மரம் முளைப்பதற்கு விதையாகக் கூறப்பட்டது - என்றது காண்க. மேலும் - அச்யுதாஹம் தவாஸ்மீதி ஸைவ ஸம்ஸாரபேஷஜம் - அடியார்களைக் கைவிடாதவனே! நான் உனது அடிமையாக உள்ளேன் என்ற அறிவு ஸம்ஸாரத்திற்கு ஏற்ற மருந்தாக உள்ளது - என்று ஸம்ஸாரத்தை விலக்க வழி கூறியது காண்க. ரக்ஷகனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் நம்மை எப்போது காப்பாற்றுவோம் என்று எதிர்பார்த்தபடி நிற்கும்போது, நம்மிடம் "அவனை விலக்கக்கூடாது" என்ற எண்ணம் இருந்தால் நம்முடைய விரோதிகள் நீங்கத் தடையில்லை.

வ்யாக்யானம் - (இறை சேர்மின்) அப்ராப்த விஷயங்களை விட்டு வகுத்த சேஷியானவனைப் பற்றப் பாருங்கோள். "சேர்மின்" என்கிறார் காணும். கெடு மரக்கலம் கரை சேர்ந்தார்ப் போலே இருக்கையாலே ஸம்ஸாரிக்கு பகவத்ஸமாச்ரயணம். (உயிர்க்கு அதன் நேர் நிறை இல்லை) இத்தோடொத்த சீரியதில்லை என்னுதல்; நேரென்று - ஒப்பாய், நிறையென்று - மிகுதியாய், உயிர்க்கு இத்தோடொத்ததும் மிக்கதும் இல்லை என்றுமாம். ப்ரதமத்தில் - ஒளஷதம் போலே ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத் ஸம்பந்தம் ஹிதமுமாய், உதர்க்கத்தில் ப்ரியமுமாயிருக்கும். நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான வஸ்துவுக்கு இத்தோடொக்கும் சீரியதில்லை. ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் இத்யாதி. விஷ்ணுபோதம் இக்கரையும் அக்கரையும் ஒன்றாய் நின்று அவ்வருகு கடத்தும் ஓடும்.

விளக்கம் (இறை சேர்மின்) - - அடையத் தகாதவற்றை நீக்கி, நமக்கு இயற்கையாகவே எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பற்ற முயலுங்கள். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஒருவன் எம்பெருமானை அடைதல் என்பது மரக்கலத்தில் உள்ளவர்கள் (ஓடத்தில் உள்ளவர்கள்) கரை சேர்வது போன்று உள்ளதால் "சேர்மின்" என்று கூறினார். மரக்கலத்தைக் காற்று தள்ளிச் செல்வதைப் போன்று நம்மை பகவத் க்ருபை தள்ளிச் செல்லும் என்று கருத்து. க்கு அதன் நேர் உயிர்)

(நிறை இல்லை - உயிருக்கு இதனைப் போன்று ஒத்ததோ, இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததோ இல்லை. நேர் என்றால் ஒப்பு, நிறை என்றால் மிகுதி, ஆக உயிர்க்கு இதனைக் காட்டிலும் ஒத்ததும் மிக்கதும் இல்லை. ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஜீவன்களுக்கு பகவத் ஸம்பந்தம் என்பது முதலில் மருந்து போன்று நன்மை அளிப்பதாக இருக்கிறது. அதனைத் தொடர்ந்து ப்ரியமாகவும் உள்ளது. என்றும் உள்ளதும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமாக உள்ளதும் ஆகிய ஆத்மாவுக்கு பகவத்ஸம்பந்தத்தைவிட ஒத்ததும் மிக்கதும் வேறு இல்லை. ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம் - ஸம்ஸாரம் என்ற கடலில் உள்ளவர்களுக்கு விஷ்ணுவைவிட சிறந்த ஓடம் வேறு இல்லை. இந்தக் கரையும் அந்தக் கரையும் ஒன்றாக நின்று அக்கரைக்குக் கொண்டு செல்லும் ஓடம் இதுவே.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 59)

44. பெண் உலாம் சடையினானும் பிரமனும் உன்னைக் காண்பான்
எண்ணிலா ஊழி ஊழி தவஞ்செய்தார் வெள்கி நிற்ப
விண்ணுளார் வியப்ப வந்து ஆனைக்கு அன்று அருளை ஈந்த
கண்ணுறா உன்னை என்னோ களைகணாக் கருதுமாறே.

பொருள் - அழகியமணவாளா! கங்கையைத் தனது தலையில் கொண்டுள்ள சடை முடி உடைய சிவனும், நான்முகனும் உன்னைக் காண்பதற்காக எல்லையற்ற காலங்கள் தவம் செய்தபடி இருந்தனர். ஆயினும் உன்னைக் காண இயலவில்லை என்பதால் வெட்கம் கொண்டு தலை சாய்த்து நின்றனர். இப்படி உள்ளபோது நீ செய்த செயல் என்ன? முதலையின் வாயில் அகப்பட்ட கஜேந்தரனைக் காப்பதற்காக, நித்யஸூரிகள் உள்ளிட்டவர்களும் வியந்து நிற்கும்படியாக, ஓடி வந்து அந்த யானைக்கு உனது கருணையை அளித்தாய். கண்கள் இல்லாத நீ அனைவருக்கும் தஞ்சம் அளிப்பவன் என்று கூறுவது எப்படி?

அவதாரிகை - கீழ் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தங்கள் ஸம்பவிக்குமென்னுமிடம், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை திர்யக் ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் பெற்ற பின்பு சொல்லவேணுமோ என்று அந்யாபதேசத்தாலே ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - பாகவதர்களைப் பற்றி இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தும் பொருத்தமே என்பதை ஓர் உதாரணம் மூலம் கூறுகிறார். நான்முகன் உள்ளிட்டவர்கள் கூட பெறுவதற்கு மிகவும் அரிதாக உள்ள பேற்றை, விலங்காகப் பிறந்த பாகவதனான கஜேந்தரன் பெற்றான் என்பதன் மூலம் உணர்த்தினார். இப்படியாகத் தான் பெற்ற பேற்றையும் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பெண்ணுலாம் சடையினாலும்) - கங்கையானவள் உள்ளே ஸஞ்சரிக்கும்படியான ஜடையையுடையவன். “கங்கையை ஜடை மேலே அடக்கினேன்” என்னும் பிடாரைக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனைக் காணலாமோ? “ஆறுசடைக் கரந்தான்” இத்யாதி. (பிரமனும்) - அவனுக்குங்கூட ஜநகனாய். ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம் வர: என்கிறபடியே இப்பாலுள்ளார்க்குப் பள்ளி உபாத்யாயராங்காட்டில் இவ்வறிவு கொண்டு எம்பெருமானை அறியப்போமோ? தன்னாலே ஸ்ருஷ்டரானவர்களைத் தான் பரிச்சேதிக்குமத்தனையொழிய அபரிச்சிந்தனானவனைப் பரிச்சேதிக்கப்போமோ? கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை அயன் என்னக் கடவதிறே. (உன்னைக்காண்பான்) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே என்கிறபடியே உன் குணங்களிலே ஒன்றை அவதி காணமாட்டாத உன்னைக் காண்கைக்காக. நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணா நின்றாலும் எல்லை காணமாட்டாத உன்னை. நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே: என்னக்கடவதிறே. பிறரால் அறியவொண்ணாத அளவேயன்றியே, உன்னாலும் உன்னை எல்லை காணவொண்ணாத உன்னை. தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியான் என்னக்கடவதிறே. (காண்பான்) - காணப்பெற்றால் பின்னையன்றோ ப்ரயோஜநத்தினருகு செல்லுவது. தானே தன்னைக் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கிக் காட்டுமன்றிறே காணலாவது. அல்லது ஸ்வலாமர்த்யத்தாலே காணும் விஷயமன்றே. ந சக்ஷுஷா ப்ச்யதி கச்சநநம் என்றும், ந மாம்ஸ சக்ஷுரபி வீக்ஷுதே தம் என்றும், ந மாம்ஸ சக்ஷுஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்ம பூதஸ்ஸ சக்யதே என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (பெண்ணுலாம் சடையினாலும்) - கங்கை என்னும் பெண் தனது ஜடையின் உள்ளே ஸஞ்சாரம் செய்யும்படியான பரந்த ஜடையைக் கொண்ட சிவன். “கங்கையையே எனது ஜடைக்குள்ளே அடக்கிவிட்டேன்”, என்னும் பெருமை ஒன்றை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனை எளிதாகக் காண இயலுமோ? நான்முகன் திருவந்தாதி (4) - ஆறுசடைக் கரந்தான் - என்றது காண்க. (பிரமனும்) - இப்படிப்பட்ட சிவனுக்குத் தந்தையான நான்முகனும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம் வர: - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த ஞானிகளில் சிறந்தவனான நான்முகன் - என்று கூறும்படியாக இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் ஆசிரியர் போன்று அறிவு புகட்டும் நிலையில் நான்முகன் இருந்தாலும், அந்த அறிவு கொண்டு மட்டுமே எம்பெருமானை அறிய இயலுமோ? தன்னால் படைக்கப்பட்ட உயிர்களை அறிந்து கொள்ளலாமே அன்றி, அளவிட இயலாத எம்பெருமானை அறிய இயலுமோ? முதல் திருவந்தாதி (56) - கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை அயன் - என்றது காண்க. (உன்னைக்காண்பான்) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - அவனைக் காண இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்புகின்றன - என்று வேதங்கள்

ஓதின அல்லவோ? ஆக வேதங்களால் கூட உனது ஒரு குணத்தையாவது முழுமையாக அறிந்து கொள்ள இயலாது. இப்படிப்பட்ட பெருமை கொண்ட உன்னைக் காண்பதற்காக. உன்னை எப்போதும் நித்யஸூரிகள் அனுபவித்தபடி இருந்தாலும், உனது எல்லை என்பதை அறிய இயலாதபடி உள்ள உன்னை. விஷ்ணுபுராணம் - நிரவத்ய: பர: ப்ராப்தே: - தோஷம் அற்றவன், உயர்ந்தவன், அடைய அரியவன் - என்றது அல்லவோ? மற்றவர்கள் உனது முழுமையான தன்மையை அறிவது இருக்கட்டும், உன்னாலேயே உனது எல்லை காண இயலாதபடி அல்லவோ நீ உள்ளாய்? திருவாய்மொழி (8-4-6) - தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியான் - என்றது காண்க. (காண்பான்) - இவனைக் கண்ட பின்னர் அல்லவோ இவனிடம் ஏதோ ஒன்றைக் கேட்டுப் பெற இயலும்? தானாகவே திருவுள்ளம் கொண்டு, “என்னை இவனுக்கு உணர்த்துவோம்” என்று அழகியமணவாளன் முடிவு செய்தால் மட்டுமே அவனைக் காண இயலும், நமது முயற்சியால் இயலாது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீயம் - ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம் - யாரும் இவனைக் கண்ணால் காண்பதில்லை.
- ந மாம்ஸ சக்ஷுரபி வீக்ஷதே தம் - மாமிசத்தால் ஆன இந்தக் கண் அவனைக் காண இயலாது.
- விஷ்ணுதர்மம் - ந மாம்ஸ சக்ஷுஷா த்ரஷ்டும் ப்ரஹ்ம பூதஸ்ஸ சக்யதே - ப்ரஹ்மம் எனப்படும் அவன் மாமிசத்தால் ஆன இந்தக் கண் கொண்டு காண முடியாதவன்

வ்யாக்யானம் - (எண்ணிலாவழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கி நிற்ப) - நெடுங்காலம் தபஸ்ஸு பண்ணி “நாம் ஆரறியத் தபஸ்ஸு பண்ணுகிறோம்” என்று லஜ்ஜித்துக் கைவாங்கி நிற்க. பிறர் தங்களைக் குறித்துப் பண்ணும் தபஸ்ஸுக்குப் பலம் கொடுக்கும்வர்களிறே இவனை நோக்கித் தபஸ்ஸு பண்ணுகிறார்கள். யுக கோடி ஸஹஸ்ராணி என்னக்கடவதிறே. (வெள்கி நிற்ப) - “முதலையின் வாயிலே விழாதே தபஸ்ஸிலே இழிந்து என்ன காரியம் செய்தோம்?” என்று லஜ்ஜித்து நிற்கை. பரமாபதமாபந்தோ மநஸா அசிந்தயத் ஹரிம் என்கிறபடியே ஆபத்தை முன்னிடாதே தபஸ்ஸிலே இழிந்து என்ன காரியம் செய்தோமென்று லஜ்ஜித்து நிற்க.

விளக்கம் - (எண்ணிலாலுழியூழி தவஞ்செய்தார் வெள்கி நிற்ப) - பல காலங்கள் தவம் புரிந்து நின்று, பின்னர் ஒருநாள், “நாம் யாரைக் குறித்து தவம் இயற்றுகிறோம்?”, என்று வெட்கம் கொண்டு தவத்தைக் கைவிட்டு நிற்க. சாதாரண மனிதர்கள் யாரைக் குறித்துத் தவம் இயற்றுகின்றனரோ அந்த நான்முகன் உள்ளிட்டவர்கள், அந்தத் தவங்களுக்கான பலன் அளிக்கும் பொருட்டு, அந்தப் பலன் அளிக்கும் திறனைத் தாங்கள் பெறும் பொருட்டு எம்பெருமானை நோக்கி அல்லவோ தவம் செய்கின்றனர்? மஹாபாரதம் சபாபர்வம் - யுக கோடி ஸஹஸ்ராணி - கோடி யுகங்கள் நான்முகன் நாராயணனை நோக்கித் தவம் புரிந்தான் - என்றது. (வெள்கி நிற்ப) - எம்பெருமான் முதலையின் பிடியில் சிக்கிய யானைக்காக ஓடிவந்தது கண்ட இவர்கள், “நாமும் முதலையின் வாயில் சிக்கியிருந்தால் இவனைக் கண்டிருக்கலாமே, வீணாகத் தவம் புரிந்து காலத்தை வீணாக்கினோமே”, என்று வெட்கப்பட்டனர். விஷ்ணுதர்மம் - பரமபதமாபந்தோ மநஸா அசிந்தயத் ஹரிம் - அந்த கஜேந்தரன் தனது மனதால் ஸ்ரீஹரியை த்யானித்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆபத்தை எதிர்நோக்கி அவனிடம் சரணம் என்று புகாமல், வீணாகத் தவம் புரிந்து என்ன சாதித்தோம் என்று வெட்கப்பட்டனர்.

வ்யாக்யானம் - (விண்ணுளார் வியப்ப வந்து) - நித்யஸூரிகள், “ப்ரஹ்மாதிகள் இப்படிப் படாநிற்க, அவர்களையும் எங்களையும் அநாதரித்து ஒரு திர்யக்கின் காற்கடையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுவதே! எத்திறம்! எத்திறம்!” என்று விஸ்மயப்பட. (வந்து) - அவன் இடர்ப்பட்ட மடுவின் கரையிலே வந்து. “சென்று” என்னாதே “வந்து” என்றது, ஆனைக்குதவினது தம் பேறாயிருக்கிறபடி. (ஆனைக்கு) - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜந்மோத்கர்ஷத்தையாதல், இவனுடைய ஜந்மபகர்ஷத்தையாதல், இவற்றையொன்றையும் பாராதே ஆபத்தைப் பார்த்து ரக்ஷித்தபடி. (அன்று) - ஸ்வபலமற்றவன்று. கஜ ஆகர்ஷதே தீரே என்று சென்ற காலத்தில் இவனோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியில்லை. அன்று ஒரு முதலையின் கையிலே அகப்பட்ட ஆனைக்கு அருளை ஈந்தாய்; இன்று அஞ்ச முதலையின் கையிலே அகப்பட்ட எனக்கு அருளாய். ஆனை ஆயிரம் ஸம்வத்ஸரம் நோவுபட்டது; நான் அநாதிகாலம் நோவுபட்டேன். அவன் அகப்பட்டது மடுவிலே; நான் அகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலேயிறே.

விளக்கம் - (விண்ணுளார் வியப்ப வந்து) - இவன் ஓடிவந்தது கண்ட நித்யஸூரிகள், “நான்முகன் முதலானோர் இவனைக் காண இத்தனை பாடுபடும்போது, அவர்களையும் எங்களையும் இவன் பொருட்படுத்தாமல் விலக்கி, ஒரு விலங்கின் காலிலே தலைமுடி பறக்க இடுப்பில் உள்ள பீதாம்பரம் நழுவ இத்தனை வேகமாக ஓடி விழுகிறானே! இவனது தன்மை எத்தகையது! இவனது எளிமை எத்தகையது!”, என்று வியந்து நிற்க. (வந்து) - கஜேந்தரன் முதலையின் பிடியில் சிக்கித் துன்பம் அடைந்த மடுவின் கரைக்கு வந்து. இங்கு “சென்று” என்று கூறாமல் “வந்து” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அந்த யானைக்கு உதவி செய்ததை தான் பெற்ற பேறாக எம்பெருமான் எண்ணியதால் ஆகும். (ஆனைக்கு) - நான்முகன் உள்ளிட்டவர்களின் உயர்பிறப்பை நோக்கவில்லை, கஜேந்தரனின் விலக்குப் பிறவியை நோக்கவில்லை; இவற்றை ஆராயாமல் “தனது அடியார் ஒருவருக்கு ஆபத்து காலம்” என்ற ஒன்றை மட்டுமே இவன் கண்ணுற்று வந்து காப்பாற்றினான். (அன்று) - தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள தன்னிடம் போதிய பலம் இல்லாமல் கஜேந்தரன் நின்ற அன்று. விஷ்ணுதர்மம் - கஜ ஆகர்ஷதே தீரே - கஜேந்தரன் கரைக்கு இழுக்க - என்னும்படி அந்த யானை தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள முயன்ற செயலுக்கும், தனக்கு நன்மையைப் பெறுவதற்காக தவம் புரிந்த நான்முகன் போன்றவர்களுக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை. அழகியமணவாளா! முன்பு ஒரு முதலையின் வாயில் அகப்பட்ட யானைக்கு நீ கருணை புரிந்தாய்; ஐந்து புலன்கள் என்னும் ஐந்து முதலைகளின் வாயில் சிக்கித் தவிக்கும் எனக்குக் கருணை புரிவாயாக. அந்த யானை ஆயிரம் ஆண்டுகள் மட்டுமே முதலையின் வாயில் சிக்கித் தவித்தது; நான் எல்லையற்ற காலம் இவற்றின் பிடியில் துன்பத்துடன் உள்ளேன்; அந்த யானை ஒரு சிறிய குளத்தில் மட்டுமே அகப்பட்டது; நானோ மிகப்பெரிய ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலில் சிக்கிக்கொண்டேன்.

வ்யாக்யானம் - (அருளையீந்த) - அருளுகையாவது முதலையின் வாயினின்றும் மீட்டு, அவனுடைய நொந்த காலைத் திருக்கைகளாலே தடவியருளி ஆச்வஸிப்பித்து, அவன் கையில் பூவைத் தன் திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொள்ளுகை; அப்படி என்னையும் விஷயாந்தரங்களினின்றும் மீட்டு இழந்த காலத்துக்கும் ஸாந்த்வநம் பண்ணியிறே அடிமையிலே மூட்டுவது. (கண்ணுறா) - அவன் உபகரித்த தசையிலே, “கண்ணுறா” என்கிறது ப்ரீதி

தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லுவது வார்த்தை. ஸ்வலாபத்தில் ஸ்வயத்தந்தால் லபிக்க இழிவாரைப் பாராதே, அகிஞ்சநர் பக்கலிலே முழு நோக்காயிருக்கிற இது என்ன சுனையுடைமை! என்ன பும்ஸ்த்வம்! ஸ்வஸாமர்த்யத்தைப் பொகட்டுத் தங்கள் வெறுமையை முன்னிட்டு உன்னைக் காலிலே விழவிட்டுக் கொள்ளமாட்டாதே ஜகத்து இழப்பதே! (உன்னையென்னோ களைகணாக் கருதுமாறே) - ஆச்ரித பக்ஷபாதியான உன்னை ஜகத்துக்குப் பொதுவான ரக்ஷகனென்று சொல்லுமவர்கள் மதிக்கேடர் என்கிறார். தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி தைவைதம் என்கிற ஸம்பந்தம் கிடக்கச் சிலர்க்காகச் சிலரை அழிக்கிற இவனை ஸர்வ ரக்ஷகனென்று நினைக்கலாமோ?

விளக்கம் - (அருளையீந்த) - இங்கு அருளுதல் என்றால் என்ன? கஜேந்த்ரனை முதலையின் வாயிலிருந்து காப்பாற்றியதுடன் இவன் நிற்கவில்லை; அவனுடைய துன்பம் அடைந்த காலைத் தனது திருவடிகளால் மெல்ல வருடினான், அவனுக்கு ஆறுதல் அளித்தான், அவன் தனது துதிக்கையில் விடாமல் வைத்திருந்த மலரைத் தனது திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொண்டான். இப்படியாக இவன் என்னையும் உலக விஷயங்களில் இருந்து மீட்கப்போகிறான்; இவனை அடையாமல் இருந்த காலத்தை எண்ணி நான் சோகம் கொள்ளும்போது, எனக்கு ஆறுதல் அளித்து, என்னைத் தனது கைங்கர்யத்திலே ஈடுபடுத்த உள்ளான். (கண்ணுறா) - அவன் நமக்கு இப்படி உதவும்போதும், “கண்கள் இல்லாதவன்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அவன் செய்த நன்மை காரணமாக மகிழ்ச்சி தலைக்கு ஏறி, சொற்கள் தாறுமாறாக வந்தன. தங்களது நன்மைக்காகத் தாங்களே முயல்பவர்களை ஒதுக்கி, தங்களைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபடாமல் நிற்பவர்களை ஆதரிப்பது என்ன தன்மையோ? இது உனது ஆண்மையை அல்லவோ காட்டுகிறது? தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடாமல், உன்னைச் சரணம் அடைந்தால், நீ அவர்கள் காலிலே விழுவாய் என்பதை இந்த உலகம் அறியாமல் உன்னை எளிதாக இழக்கிறதே! (உன்னையென்னோ களைகணாக் கருதுமாறே) - உன்னைச் சரணம் என்று புகுந்தவர்களை மட்டுமே காப்பாற்றும் உன்னை, “இந்த உலகிற்கு இவனே பொதுவான ரக்ஷகன்” என்று கூறுபவர்கள் அறிவற்றவர்களே ஆவர். ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி தைவைதம் - விஷ்ணு பக்தி கொண்டவர்களுக்கும், பக்தி அற்றவர்களுக்கும் ஒரே போன்று பற்றிக்

கொள்ளும்படியாக உள்ள திருவடி - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் இவன் ஸம்பந்தம் என்பது பொதுவானது அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது, கஜேந்தரன் போன்றவர்களுக்காக மற்றவர்களை அழிக்கும் இவனை "அனைத்தையும் காப்பவன்" என்று கூறலாமோ?

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்